

Una proposta diferent

La Núria va entrar per la porta. Era alta i estava guapa com sempre. Era dissabte al migdia i venia a deixar els paquets d'aigua que ni en Ramon ni jo podem pujar per les escales. Els va deixar a la cuina i es va apropar a fer-me dos petons.

- Hola àvia, com estàs?
- Fotuda com sempre maca, em fa mal tot. Qui ho diria que l'edat pot arribar a ser tant traidora - vaig dir mentre m'aixecava del sofà. - Ramon! La Núria ja ha arribat! - Vaig cridar amb força - Tens gana? Tinc de tot, tu només demana.
- *Merci* àvia, estic bé, ja he dinat.

Tot seguit, per la porta del menjador va entrar en Ramon, amb l'expressió adormida que tenia sempre després de dinar, i amb els braços oberts per abraçar-la. Em molestava que mai estigués amb mi al sofà després de dinar, compartíem casa però gairebé no ens veiem. Es passava el dia fent maquetes o tonteries a la seva saleta.

- Hola avi, com va tot?
- Molt bé preciosa, i a tu?
- A mi perfecte avi. Us tinc una proposta. Ahir, tornat de l'universitat, em va venir al cap una gran idea que us interessarà, -va dir la Núria amb il·lusió.

Li veia a la cara que la seva proposta no m'agradaria. Jo tenia una rutina molt senzilla: em despertava al voltant de les 9 i anava a comprar el pa del dia, a excepció dels dilluns, que amb el Ramon anàvem a fer la compra setmanal. Llavors arribava a casa i seia al sofà a fer el meu sudoku diari. Després mirava una mica la televisió o trucava una estona a l'Angelina, que cada dia m'explicava un drama diferent. Més tard preparava el dinar pels dos mentre veia el *Pasapalabra*, i menjàvem tranquils, generalment en silenci. Per la tarda, esperava amb ganes la visita de la Núria i quan se n'anava feia el que se m'acudia per casa o, de tant en tant, anava a fer un volt amb en Ramon. El metge deia que era bo per la nostra salut caminar, però no ho feiem cada dia, només 2 o 3 cops per setmana.

Era una rutina senzilla però més que suficient per una dona de la meva edat.

- Mireu, una companya meva de carrera, em va explicar que els seus avis estan apuntats a una associació de gent gran, com un Casal, on fan activitats, tallers i, de tant en tant, excursions i sortides. He pensat que us aniria bé per sortir una mica de casa, ja que us hi passeu gran part del dia tancats. Què hi dieu?

Opta al Premi Grans x Moments 2025

Una proposta diferent

Després d'escoltar-ho, vaig mirar al Ramon buscant d'ajuda, però ell estava al seu món com sempre. No sé com vaig poder casar-me amb un home com ell, sempre tan sec i inexpressiu. M'agradaria tornar enrere en el temps per poder reviure aquell sentiment tan jove i pur. Suposo que amb els anys, la monotonia es converteix en cansament i conformitat.

- Núria amor, no ho sé... Estic molt tranquil·la aquí per casa i aquesta idea no m'acaba de convèncer. Ramon tu què hi dius.
- El que tu vulguis Teresa, tu manes.

La seva indiferència em va molestar bastant, sempre havia de ser jo la que prenia les decisions.

- Avi va, digues que sí, que segur que us agradarà! Doneu-hi una oportunitat.

Cap dels dos va respondre, però la Núria, més tossuda que ningú, va seguir insistint.

- Farem una cosa, hi aneu durant una setmana per provar: si us agrada, us hi quedeu i sinó, no hi aneu més, cap problema. És cada tarda de 5 a 7 al costat de l'ajuntament. Què us sembla?

Després de rumiar-ho uns segons, la proposta em va començar a semblar més atractiva. La meva rutina era senzilla però també força avorrida. Suposo que us canvi ens aniria bé a tots dos.

- I què hauríem de fer exactament per anar-hi? Ens hem d'inscriure a algun lloc, hem de pagar quelcom?

En Ramon em va mirar sorprès de la meva resposta, no sabia llegir-li als ulls si era positiva o negativa però, de totes maneres, com que no s'havia volgut mullar, decidia jo.

- Per aquest tema no us preocupeu, és un servei gratuït que ofereix l'ajuntament. Jo us hi inscric i ja podreu començar el dilluns vinent. Segur que us encantarà, ja ho veureu!

El cap de setmana em va passar volant. En un obrir i tancar d'ulls ja érem dilluns. No sabia com sentir-me, els canvis no m'havien agradat mai i començava a penedir-me de la meva desició.

Em vaig despertar més d'hora de l'habitual. I vaig haver d'esperar a que en Ramon ho fes per anar a comprar.

Vam dinar i després, com sempre, en Ramon se'n va anar a la saleta i jo em vaig quedar al menjador. Quan s'estaven apropant dos quart de cinc, em vaig dutxar i em vaig començar a vestir.

Ramon començat a preparar, que de seguida marxem!

Opta al Premi Grans x Moments 2025

Una proposta diferent

Un cop vestida i arreglada vaig tornar al menjador per esperar al Ramon, que no venia.

Ramon va! Que no vull fer tard el primer dia. - vaig cridar una mica més enfadada, esperant alguna resposta.

Però aquesta no va arribar. Em vaig dirigir amb pas ferm cap a la saleta i el vaig trobar adormit a la butaca del costat de l'escriptori.

Ramon per l'amor de Déu, aixeca't i fes el favor de vestir-te!

Ai Teresa, d'on ve aquest mal geni d'avui?- va dir mig adormit

Doncs que no vull fer tard el primer dia del Casal, que no ho recordes?

Es va vestir amb la calma que el caracteritza i vam sortir de casa cap a la plaça de l'ajuntament. En arribar a la porta del Casal em faltava una mica l'aire de caminar ràpid (dins del que l'edat ens permet) i vaig dubtar uns segons a l'obrir la porta. Finalment ho vaig fer i vam entrar a una sala que devia ser la recepció. Allà ens van donar uns papers que havíem de signar sobre al·lèrgies i no sé què més, i ens van acompanyar cap a la sala on es trobaven la resta.

Vam entrar interrompent una noia que, suposo, que estava explicant el que farien avui. Estaven ja tots els avis asseguts i es van girar per observar-nos.

- Benvolguts! vosaltres heu de ser en Ramon i la Teresa, em dic Alba i seré la vostra monitora. Aneu seient, allà a costat de la Dolors hi veig dos llocs lliures. - va dir ella mentres senyalava una taula. - Bé, no us heu perdut res interessant, només estava explicant el *planning* de la setmana. Així que us pugui interessar, hem dit que demà cal portar banyador, com cada dimarts.

Em vaig quedar petrificada, com que banyador? Feia mínim set anys que no me'n posava un.

- El que he preparat per avui és una competició. Jugarem a diferents jocs de taula, alguns més lúdics, altres més de memòria i altres més cognitius. Cada vint-i-cinc minuts canviarem de taula i jugarem al següent joc. Qui guanyi més partides tindrà el premi setmanal. Tu Antoni no el pots tenir, que ja l'has gaudit aquesta setmana.

L'activitat comptava amb un total de sis jocs, un per taula: el Rummikub, una sopa de lletres, un tal *estop*, el *memori*, el dòmino i el sudoku. En sentir l'últim joc em vaig alegrar ja que era la meva especialitat.

A la nostra taula, com a primer joc, van portar el dòmino. Era un joc senzill, on tothom podia guanyar. La partida va començar i qui anava al capdavant era un home que semblava un parell d'anys més gran que jo. Les rondes anaven passant i les fitxes s'anaven acabant.

Opta al Premi Grans x Moments 2025
Una proposta diferent

- Dòmino!

Em vaig espantar de tant content que ho va dir. En Ramon va col·locar la seva última fitxa a la taula i va fer un somriure de nen petit. Es notava que estava content.

- Caram Ramon, quasi em mates de l'ensurt. - vaig dir mig rient.
- Home Teresa, aquesta victòria és per celebrar,estic més a prop de la sorpresa. Imagina't que és un vinet blanc... Com el gaudirem no? - va dir ell entusiasmat.

Vam jugar diverses rondes més, de les quals, una la vaig guanyar jo, i en Ramon en va guanyar dues més. Anava al capdavant de tots els de la taula.

El següent joc va ser el *memori*, jo sabia que aquest joc se li donava molt bé, ja que quan la nostra filla era petita, sempre hi jugàvem, i en Ramon sempre guanyava.

- Aquest és el teu joc, te'n recordes?
- Com podria oblidar-ho, era un dels millors moments del dia quan hi jugàvem.

Tal i com esperava, en Ramon va guanyar quatre de les cinc partides que vam fer. Era un crack en aquest àmbit.

Vam anar passat per totes les taules. Ens van haver d'explicar l'*estop* diverses vegades perquè no l'enteniem, després, vam fer la sopa de lletres, i després el Rummikub. Finalment, vam arribar a la taula del sudoku.

- Teresa, dóna'm el teu sudoku quan el tinguis fet, que així seré el que tindrà més victòries. - em va xiuxiuejar en Ramon tot emocionat.

Ho vaig pensar una mica. En part, si ell guanyava jo també, així que com era d'esperar, vaig acabar el sudoku la primera i li vaig canviar al Ramon.

L'activitat va acabar, i cadascú va tornar a la seva taula.

- Després de fer recompte de victòries, hi ha hagut un clar guanyador, en Ramon!

Tothom va començar a aplaudir, i en Ramon més content que ningú, va sortir davant per rebre la sorpresa.

L'Alba va sortir un moment de la sala i va tornar amb el gos que havíem vist a la recepció i una caixa.

***

- Com se suposa que hem de cuidar a un gos Ramon? No l'hauries d'haver acceptat. - vaig dir mentres seia al sofà un cop ja érem a casa.
- No ho sé Teresa, no pensava que el premi seria aquest però, com pots rebutjar una cosa tan maca? Mira'l que bonic. A més a més tenim la caixa amb el menjar i una

Opta al Premi Grans x Moments 2025

Una proposta diferent

mica d'instruccions per cuidar-lo durant la setmana que ens l'han deixat. Crec que es diu Max i és femella.

Mai havíem tingut un gos, era complicat i duia molta feina. El Casal ens l'havia confiat durant una setmana. Aquesta era la sorpresa.

En Ramon també va seure al sofà i just després la Max li va pujar a sobre. La va començar a acariciar. Era una escena tendre de veure. En el fons sabia que el Ramon sempre n'havia volgut un...

El matí següent, el Ramon juntament amb la Max em van acompanyar a comprar el pa i després vam anar a fer un volt. Feia temps que no anàvem junts pels matins.

Per la tarda, vam desenterrar els banyadors de l'armari i vam dirigir-nos cap al Casal. Des d'allà, amb autobús, vam anar a la piscina municipal on ens esperava una classe d'*acuajim* (no sé ben bé si es diu així...). No ho havia escoltat mai abans i no sabia el que m'esperava. Vam entrar a la piscina interior, que ens cobria fins l'alçada del pit. Allà ens van donar uns flotadors per les mans i ens van dir que havíem d'imitar un jove que estava fora de l'aigua i que faria una coreografia.

Feia molt temps que no em cansava tant. Mirava el Ramon, que anava més perdut que un peix, i reia sense parar. Quan ho feia, ell m'esquitxava i jo li tornava. Seguir-li el ritme a aquell jove no era fàcil i vam acabar tots exhausts.

Durant la tornada, la Dolors em va explicar que cada dimarts ho feien, i que a ella l'ajudava a mantenir-se en forma. També em va dir com organitzaven les setmanes: els dilluns eren competicions on el guanyador s'enduia la Max, els dimarts anaven a la piscina, els dimecres feien diferents classes de ball dirigides, els dijous miraven una pel·lícula, els divendres solien fer activitats més manuals i, cada dues setmanes, els dissabtes feien un sopar de germanor.

També em va explicar la història de la Max. Es veu que un avi la va trobar ferida pel carrer i, com que ell no la podia cuidar, li va proposar al Casal fer-se'n càrrec i que cada setmana en tingués cura una persona diferent. La proposta els hi va semblar molt atractiva i ells es van encarregar de les vacunes i del menjar. Des de llavors, s'ha fet així.

El dimecres al matí vam treure a passejar la Max. Per la tarda, vam anar a al Casal i ens van portar a una sala buida amb un mirall enorme a la paret frontal. Allà, l'Alba va venir vestida amb xandall i ens va demanar que ens poséssim per parelles i ens repartíssim per la classe deixant-nos espai. Amb el Ramon ens vam posar al centre.

Opta al Premi Grans x Moments 2025

Una proposta diferent

- Com que la setmana passada ja vam fer bachata, avui toca salsa. Per aquells qui sou nous, no us preocupeu, és molt divertida! I per aquells que ja en sapigueu repassarem una mica les bases.

Durant la següent hora, vam estar seguint els passos de l'Alba i després ho vam practicar amb la parella. El Ramon no havia sabut ballar mai, així que veure'l intentant-ho em va fer molta gràcia.

Les nits d'aquella setmana de Casal havien estat totes iguals. Feia un sopar senzill i després anàvem directes al llit. Normalment em costava dormir però ara era tocar el llit i caure rodona.

El matí següent vam seguir la rutina de treure la Max i anar a fer un vol. Tot i que només ho havíem fet tres dies, m'agradava sortir a passejar pels matins. En part, sabia que el Casal i la Max ens estava unint d'una certa manera i era agradable.

Aquell dia m'havia despertat amb agulletes així que em reconfortava pensar que era tarda de pel·lícula. Vam mirar *Cinema paradiso* i les dues hores em van passar volant. Era una pel·lícula preciosa, sempre que la veia m'emocionava.

El divendres també va ser tranquil. Com que s'apropava Nadal, ens van encarregar fer la decoració per la sala del Casal. Cadascú va fer un dibuix o una figureta al seu estil. El Ramon va demostrar les seves habilitats de construcció i va fer un petit arbre de Nadal amb relleu. Més li valia fer-lo bé perquè habitualment es passa tot el dia tancat a la saleta fent tonteries.

Al final de l'hora ho vam repartir per tota l'aula i va quedar molt maca. Nosaltres mai acostumàvem a decorar la nostra casa, només posàvem l'arbre de Nadal al menjador. Recordo quan la Núria era petita que decoràvem tota la casa amb llums i figures. Era la millor època de l'any. Potser ho podríem tornar a fer...

***

La setmana ja s'havia acabat, i era dissabte. Després de dinar, el Ramon va venir a seure al sofà i la Max li va pujar a sobre. Després de descansar una estona, algú va trucar: era la Núria amb els paquets d'aigua.

- Hola bonica! com estàs?
- Molt bé àvia, i vosaltres com esteu? Se'm fa estrany veure't assegut al sofà, avi. - va dir ella amb un somriure.

És veritat que des de feia un parell de dies, després de dinar es quedava al sofà.

- Des de quan teniu aquesta preciositat?! - Va dir ella ajupint-se per tocar la Max, que havia anat a saludar-la.

Opta al Premi Grans x Moments 2025
Una proposta diferent

- El Casal ens l'ha deixat una setmana per cuidar-la perquè dilluns vaig guanyar la competició de joc.. Oi que és bonica? - va dir en Ramon content.
- Veig que això del Casal no us ha desagradat. Què m'expliqueu?

Durant l'hora següent, li vam estar explicant a la Núria la nostra setmana al Casal. Tot i que el que vam fer, poden semblar bestieses, ens va canviar per complet la rutina i, sobretot, l'energia.

- Això vol dir que la setmana que ve hi seguiu no?

Vaig mirar a en Ramon i ell em va tornar la mirada. Li vaig llegir als ulls perfectament el que em volia dir.